Bloody Shirt

(Part 1)

Story by....

Preet Singh Bhaini

www.PunjabiLibrary.com

ਖ਼ੂਨੀ ਕਮੀਜ਼ (ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ)

ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਅੱਧੇ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਭਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਸਾਂ ਦੋ ਕੁ ਹੀ ਪੈੱਗ ਲਾਏ ਹੋਣ। ਟੇਢਾ-ਮੇਢਾ ਤੁਰਦਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਕੁਝ ਗੁਣ-ਗੁਣਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਸੜਕ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣੇ ਫੁੱਟਪਾਥ ਉੱਪਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਤ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਸੀ। ਰੋਜ਼ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪੂਰੀ ਬੋਤਲ ਖ਼ਰੀਦ ਦਾ ਪਰ ਪੂਰੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੀਂਦਾ।

ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਾਢੇ ਬਾਰਾਂ ਦਾ ਵਕਤ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵਕਤ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਦਾ। ਪਰ ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ ਸੁਨ-ਸਾਨ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਚਿੜੀ ਫੁੜਕਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ। ਬਸ ਕੁਝ ਟਟਗ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਲੀਨ ਘਰ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਕੁ ਚੱਲਣ ਪਿੱਛੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਣਸੁਣੀ ਕਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਜੇ ਦੋ ਕੁ ਕਦਮ ਹੀ ਪੁੱਟਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਕੰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਏਧਰ ਓਧਰ ਦੇਖਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਪਰ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨ ਤੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਕੁ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਕੇ ਗਿਆ, ਕੁਛ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਭੱਜ ਕੇ ਆਇਆ ਫਿਰ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਲੱਭਣ ਮੰਗਰੋ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੜਕ ਦੇ ਕੰਡੇ ਲੱਗੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠਾਂ ਪਏ ਇੱਕ ਕੂੜੇਦਾਨ ਕੋਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲੰਮੇ ਪਈ ਸੀ। ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਦੇਖਣ ਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਉਸ ਨੂੰ ਗਰਬਵਤੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਜੋ ਕੇ ਪੀੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੜਪ ਰਹੀ ਸੀ।

ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵਾਲੀ ਬੋਤਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਔਰਤ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਔਰਤ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਂਸਲਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਘਬਰਾਓ ਨਾ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਮਦਦ ਲਈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਭੱਜ ਕੇ ਏਧਰ ਓਧਰ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰੀ ਨਾ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਪੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਨਸ਼ਾ ਉੱਤਰ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਔਰਤ ਪੀੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਤੜਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਸੁੱਝ ਰਹਾ ਸੀ ਕੇ ਉਹ ਕਰੇ ਕੀ। ਓਧਰ ਔਰਤ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰ ਭੱਜ ਕੇ ਔਰਤ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਔਰਤ ਦਾ ਚਹਿਰਾ ਅਥਰੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਬਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ। ਜਦੋ ਕੀਤੇ ਕੁਝ ਹੱਲ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਆਦਮੀ - ਘਬਰਾਓ ਨਾ ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ।

ਔਰਤ ਹੀ ਹਾਲਾਤ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਸ ਕੁਝ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੀ ਇਕ ਡਾਕਟਰ ਹੈ ਜਾ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਔਰਤ ਦਾ ਦਿਲ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਆਖ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਥਨ ਚ' ਕਿੰਨੀ ਸਚਾਈ ਹੈ ਇਹ ਉਸ ਵਕਤ ਔਰਤ ਦੇ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦਰਦ ਨਾਲ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਸੀ।

ਔਰਤ ਦੀਆ ਚੀਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ, ਉਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਝੱਲਣਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜੋ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਾਂ ਬਣਨ ਵੇਲੇ ਝੱਲਦੀ ਹੈ। ਐਨਾ ਦਰਦ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕੋ ਵਕਤ ਪੰਜ ਸੌ ਹੱਡੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਹੋਣ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦਸਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਬੰਨੀ ਪੱਗ ਲਾਹ ਕੇ ਉਸ ਔਰਤ ਉੱਪਰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਗਰਬਵਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਫਰਾਕ ਵਰਗਾ ਕੁੜਤਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਬੈਠਾ....ਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ

ਡਾਕਟਰ - ਜਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਖੋਲੋ

ਔਰਤ ਜੋ ਕੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਤੜਪ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣੀ ਸਹੀ ਸਮਝੀ ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦਸਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਚ' ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਰੱਬ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪੱਗ ਚੁੱਕ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਅਜੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੇ ਕੋਈ ਆਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ, ਪਰ ਔਰਤ ਦਰਦ ਨਾਲ ਤੜਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਪੱਗ ਚੋ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਔਰਤ ਆਖਿਆ.....

ਡਾਕਟਰ - ਕੋਈ ਨਾ ਘਬਰਾਵੋ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦ ਹੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੋਗੇ, ਬੱਸ ਹੌਂਸਲਾ ਰੱਖੋ ਤੇ ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲਵੋ ।

ਔਰਤ ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਡਾਕਟਰ - ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ ?

ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਨਾਮ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਔਰਤ ਬੋਲਣ ਲੱਗੀ ਪਰ ਦਰਦ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਮੰਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਬਣਾਵਟ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਦਰਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦਰਦ ਦਾ ਅੰਦਾਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਾ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਬਸ ਇੱਕ ਮਾਂ ਹੀ ਇਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਦਰਦ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ..

ਔਰਤ - ਨੂਰਾ ...

ਬੱਸ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੋ' ਇਹੀ ਅਲਫਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ ।

ਡਾਕਟਰ - ਨਾ ਨਾ ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਾ ਬੋਲੋ, ਐਦਾ ਕਰੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਉਪਰੋਂ ਦਬਾਓ।

ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨੂਰਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲੱਤਾਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਧਕੇਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਲਾਹ ਲਈ, ਪੱਗ ਚੁੱਕੀ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਆਖਿਆ, ਨੂਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਦਬਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਨੂਰਾ ਦਰਦ ਨਾਲ ਤੜਪ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੱਚਾ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਨੂਰਾ ਦਾ ਦਰਦ ਵੱਧਦਾ ਜਾ ਰਹਾ ਸੀ ਅੰਤ ਨੂਰਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਬੱਚਾ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ । ਨੂਰਾ ਨੇ ਦਬਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੀਖ ਨਿਕਲਣ ਪਿੱਛੋਂ ਚੀਕਾਂ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਨਵੀਂ ਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਦੀ ਸੀ।

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪੱਗ ਚੋ' ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ । ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜੋ ਕੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਾਹੀ ਹੋਈ ਕਮੀਜ਼ ਚ' ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨੂਰਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਥਰੂ ਸਨ। ਉਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਸ ਸਕਦਾ ਇਹ ਅੱਥਰੂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸੀ ਜਾ ਫਿਰ ਦਰਦ ਦੇ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬੱਚਾ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਏਧਰ ਓਧਰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾੜੂ ਕੱਟਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲਭ ਰਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹਾ। ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਉੱਤੇ ਪਈ, ਪਹਿਲਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸਹੀ ਨਾ ਲੱਗਾ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਬੋਤਲ ਫੜੀ ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਡੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਤਲ ਹੇਠਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਉਸ ਬੋਤਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕੱਚ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਨਾੜੂ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਉਠਿਆ ਤੇ ਨੂਰਾ ਤੇ ਸਿਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਆ ਕੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਤੇ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਦੇ ਕੇ ਰੁੱਖ ਨਾਲ ਢੋ ਲਵਾ ਦਿੱਤੀ, ਤੇ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ....

ਡਾਕਟਰ - ਮੁਬਾਰਕਾਂ ਹੋਣ ਤੁਸਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ।

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਨਵੀਂ ਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਬੱਚੀ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀ। ਨੂਰਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਥਰੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸਨ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਚਮਕ ਵੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੱਚੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰੀ ਸੀ, ਨੂਰਾ ਨੂੰ

ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਰਗੀ ਜਾਪੀ। ਨੂਰਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਉਹ ਰੋ ਵੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋਨੋ ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਰੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਸਿਰਫ ਨਵੀਂ ਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਓਹਨਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ ਦੇਖ ਰਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ...

ਡਾਕਟਰ - ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖੋਗੇ ਇਸ ਦਾ ?

ਨੂਰਾ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚ' ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਨੂਰਾ ਦੇ ਕੋਲ ਲਫ਼ਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ...

ਨੂਰਾ - ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾਤਾ ਹੋ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਹੈ।

ਡਾਕਟਰ ਨੂਰਾ ਦੇ ਕੀਤੇ ਇਸ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਅਭਾਰੀ ਸੀ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ..

ਡਾਕਟਰ - ਅਗਰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਹਿਨਾਜ਼ ਰੱਖਦਾ।

ਨੂਰਾ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਪ ਦੀ ਹੀ ਧੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਸਦੇ ਜਨਮ ਦਾਤਾ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਹਿਨਾਜ਼ ਹੀ ਰੱਖੇਗੀ।

ਨੂਰਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੁਣ ਕੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਈਆਂ । ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਆਉਂਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਉਠਿਆ ਤੇ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰੁੱਕਣ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਗੱਡੀ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਖਲੋਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਅੰਬੈਸਡਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਭੱਜ ਕੇ ਡਰਾਇਵਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਡਰਾਇਵਰ ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਨੋਕੀਲੀ ਟੋਪੀ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਾਹੜੀ ਰਾਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਡਰਾਇਵਰ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖੀ, ਦੇਖਣ ਤੇ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਰਦਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਪੱਗ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਲ ਕੋਈ ਕਮੀਜ਼ ਸੀ ਬਸ ਉਸ ਨੇ ਕੇਸ਼ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੋ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬਾਸ਼ਨਾ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਲਿਮ ਭਾਈ ਨੇ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕਿ ਕਿਹਾ ..

ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ - ਓਹ... ਕਿ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਸਰਦਾਰ ਜੀ?

ਡਾਕਟਰ - ਭਾਈ ਜੀ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਮਦਦ ਕਰ ਦੇਵੋ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।

ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਚੋ ਉੱਤਰਿਆ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ...

ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ - ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਦੱਸੋ ਕੀ ਹੋਈ ?

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੱਸੀ । ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਨਣ ਪਿੱਛੋਂ ਮੁਸ਼ਲਿਮ ਭਾਈ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ - ਕਿਥੇ ਹੈ ਉਹ ਔਰਤ ?

ਡਾਕਟਰ ਉਸ ਮੁਸ਼ਲਿਮ ਭਾਈ ਨੂੰ ਨੂਰਾ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ।

ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਨੂਰਾ ਕੋਲ ਪੁੱਜ ਗਏ । ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਨੂਰਾ ਕੋਲੋਂ ਬੱਚੀ ਲੈ ਕੇ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀ। ਤੇ ਆਪ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਜਾ ਕੇ ਗੱਡੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਬਾਰੀ ਖੋਲੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ੀਟ ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਾਰੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਨੇ ਨਵੀਂ ਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਡਰਾਇਵਰ ਵਾਲੀ ਸ਼ੀਟ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਬਾਰੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤੇ ਡਰਾਇਵਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਸ਼ੀਟ ਦੀ ਬਾਰੀ ਖੋਲ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਬਾਰੀ ਬੰਦ

ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਨੇ ਗੱਡੀ ਚਾਲੂ ਕੀਤੀ ਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਓਥੋਂ ਚੱਲ ਪਏ।

ਕੁਝ ਕੁ ਵਕਤ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹਨਾਂ ਗੱਡੀ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਐਮਰਜੰਸੀ ਦੇ ਗੇਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚੋ ਉੱਤਰੇ। ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਐਮਰਜੰਸੀ ਦੇ ਗੇਟ ਬਾਹਰ ਲੱਗੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਰਿੜਨ ਵਾਲਾ ਬੈਡ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਚ' ਸਟ੍ਰੇਚਰ ਆਖਦੇ ਨੇ ਲੈ ਕੇ ਗੱਡੀ ਕੋਲ ਆ ਗਏ। ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਬਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਬੈਡ ਉੱਪਰ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵੱਧ ਗਏ। ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਨਵੀਂ ਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਕੋਲ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਆਈ ਤੇ ਉਹ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ, ਉਸ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਸਹਾਇਕ ਵੀ ਗਏ। ਇੱਕ ਨਰਸ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੌਲੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਆਈ ਜੋ ਕੇ ਉਹ ਸਰਦਾਰ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਨਰਸ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲੋਂ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਤੌਲੀਆ ਚ' ਲਪੇਟ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਉਹ ਕਮੀਜ਼ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਨਰਸ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੀ ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ । ਡਾਕਟਰ ਓਥੇ ਹੀ ਖੜਾ ਰਹਾ। ਐਨੇ ਨੂੰ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਕੋਲ ਆ ਗਿਆ । ਤੇ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ...
ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ - ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਕੀ ਆਖਦੇ ਨੇ ਡਾਕਟਰ?
ਸਰਦਾਰ ਜੀ (ਡਾਕਟਰ) - ਅਜੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਐਨੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਸ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਚੀ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਦਵਾਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਨਰਸ ਉਹ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਨਰਸ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਦੇਖ ਕੇ ਡਾਕਟਰ ਭੱਜ ਕੇ ਨਰਸ ਕੋਲ ਗਿਆ।
ਡਾਕਟਰ - ਸਿਸਟਰ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ ਨੂਰਾ ਦਾ?
ਨਰਸ - ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਠਾਕ ਨੇ।

ਐਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਨਰਸ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈਣ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ....
ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ - ਚੰਗਾ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਹਾਂ, ਘਰਦੇ ਫਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ।ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਵਾਂਗਾ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੈਣ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਣਗੇ।

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਦਾ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਡਾਕਟਰ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਦੀ ਇਸ ਕੀਤੀ ਮਦਦ ਲਈ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ। ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਹਾਫਿਜ਼ ਬੁਲਾ ਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਪਿੱਛੋਂ ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਓਥੋ ਤੁਰ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨੂਰਾ ਦੇ ਚੱਕਰ ਚ' ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਉਹ ਵੀ ਹੱਥ ਚ' ਫੜੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਕੁਝ ਵਕਤ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਨਰਸ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਉਣ ਆਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਨੂਰਾ ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਓਥੋ ਜਾ ਚੁਕਾ ਸੀ।

ਨੂਰਾ ਕੌਣ ਸੀ? ਉਹ ਏਨੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਐਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਕੌਣ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਹਾਲਤ ਦਾ ਜੁੰਮੇਵਾਰ? ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਜਾ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਬੱਸ ਨੂਰਾ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ? ਅਗਰ ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਨਰਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿਉਂ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਅਗਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਨੇ ।

ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਵੀ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਔਰਤ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਪੜਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤਿਆਚਾਰ ਐਨਾ

ਵੱਧ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਓਹਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਘੁੱਗੀ ਵਾਂਗ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੇ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਿ ਘੁੱਗੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਦ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਬਣਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਵਿਚ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਸ ਜਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੱਬ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਨੇ। ਇਨਸਾਨ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਨਸਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਨਹੀਂ ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਹੈ। ਬਸ ਉਸ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਬਦ ਵਰਤਣਾ ਹੀ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ।

ਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਭੈਣੀ

9779324826

(ਇਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਜਲਦੀ ਪੜਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਵਟਸਐਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ)